

Een zee van boterbloemen

Lopen langs weilanden waarop nog amper een spriet gras groeit vanwege een acuut plaatsgebrek: zowat de hele ruimte is begroeid met boterbloemen. Ik herinner me niet er ooit zoveel samen te hebben gezien. Het is een feest voor het oog, niet alleen voor het mijne maar ook dat van enkele vriendinnen die lang en veel wandelen en vervolgens op Facebook tien, twintig foto's van hun natuurbeleving met mij en anderen delen. En deze dagen is de boterbloemenwei wel zeer prominent aanwezig in hun wandelverslagen. Mijn gazon is er ook goed van voorzien. Het wordt deze maand niet gemaaid (ik doe mee met de voor bijen en vlinders gunstige actie 'Maai mei niet'). En in een perk, bestemd voor één- en meerjarige zomerbloemen, heb ik een brede strook heftig bloeiende boterbloemen laten staan. Waarom iets moois weghakken wat je zomaar aangeboden krijgt? Ik liet daar ook plaats voor de spontaan opgeschoten, roze, witte en paarse akeleien: nog zo'n mirakelbloem die ieder voorjaar, op steeds meer nieuwe plekken verrijst. Bijen zijn dol op de akelei: je ziet ze soms compleet verdwijnen onder haar krullende blaadjes.

De hommels, die ook veel bloemen nodig hebben om zich lekker te voelen in hun zacht, donkerbruin velletje, zijn vooral betoverd door de cotoneaster: een geduldig voortkruipende, lage struik, die deze dagen bespikkeld is met een massa rozerode bolletjes: bloempjes van amper een paar millimeters groot. Vreemd dat ze niet bezwijken onder het gewicht van de mollige hommels. Die doen zich ongestoord te goed aan hun nectar, wat gepaard gaat met een gezoem en gegons dat zacht zingt en zingt.

Lang geleden schreef Toon Hermans over de lente een liedje met de titel: 'Een wonder'. Het gaat zo:

'In de stilte van het voorjaar, heb ik het wonder wel eens ontmoet/ Als het witte van de bloesems in het gras./ En ik heb het laten sneeuwen, laten sneeuwen op m'n hoed/ In de stilte van het voorjaar, die je zachtjes schreien doet. /De een noemt het een wonder, de ander het lot./ Wie weet hoe het heet, mag het zeggen./ Voor de een is het een wonder, voor de ander is het God./ Maar er is niemand die het uit weet te leggen.'

En zo zingt Hermans nog even verder. Een liedje om van te houden als lofzang op de natuur. Want hoe ziek die ook is, ze blijft vechten om het wonder in stand te houden: met haar hommels en vlinders, boterbloemen en akeleien, vogels, wolken... En met haar zon die na het onweer, lichtvlekjes strooit op het natgeregende, geurige gras.

Dat en nog veel meer natuur, is voor ons, mensen, eten en drinken voor lichaam en geest. We kunnen echt niet zonder. Kijken dus naar, en genieten van die zee van boterbloemen. Dan weten we het wel weer.

T.S.